

κ.ά.) Κύθηρ.: 'Εγώισε τὸ στάρι Κρήτ. 7) Γίνομαι σφοδρός, δυναμώνω, ἐπὶ καιροῦ Κρήτ. Κύθηρ.: 'Η νοθιά ἀγώισε Κρήτ. 'Ο καιρὸς ἀγώισεν αὐτόθ. 8) Εὐρίσκομαι εἰς κατάστασιν ὑπερεντάσεως, παραφορᾶς, καθίσταμαι ἐκτὸς ἑαυτοῦ Κρήτ. (Μεραμβ. Νεάπ. Σέλιν. κ.ά.) Κύθηρ.: 'Εγώισε πάλι σήμερο, πὺν τὴν ἐμάλωσε ὁ ἄδρας τῆς Νεάπ. 'Εγώισε καὶ δὲ τὸ κάνομε ζάφτι Μεραμβ. β) Μετοχ. ἀγοϊσμένος, ὁ ἐξάλλος, ὁ ἐκτὸς ἑαυτοῦ Κρήτ. (Μεραμβ. Νεάπ. Σέλιν. κ.ά.): 'Ηρθε ἀγοϊσμένος νὰ μοῦ ζητήξῃ τὸ λόγο, γιατί μαρτύρησα 'ς τὸ δικαστήριον πὺς ἤφταιγε Νεάπ. Σιγά, ἀγοϊσμένο, καὶ θὰ πέσης! Θές νὰ βγάλῃς τὰ φεγγιά σου; (φεγγιά = μάτια) αὐτόθ. 9) Μεταφ., κτυπῶ Κέως: Θὰ τὸν πιάσω καὶ θὰ τοῦ γουίξω ξύλο. Τοῦ γουίξα ξύλο, πὺν θὰ τὸ θυμᾶται.

γοῖον Κύπρ. ὀγοῖον Κύπρ. ὠσγοῖον Κύπρ. 'σγοῖον Κύπρ. γοῖον Κύπρ. Μακεδ. (Φλόρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) ὀγοῖον Κύπρ. ὠσγοῖον Κύπρ. 'σγοῖον Κύπρ. 'σιγοῖον Κύπρ. δοκοῖον Κύπρ. ὠσγοῖον Κύπρ. ὀγοῖαν Κύπρ. ὠσγοῖαν Κύπρ. 'σγοῖαν Κύπρ.

'Εκ τοῦ ἀρχ. ἐπιρρ. ο ἰ ο ν. 'Ο τύπ. ὠ σ γ ο ῖ ο ν ἐκ συνεκφορᾶς μετὰ τοῦ ὠ ς. Οἱ τύπ. ὀ γ ο ῖ ο ν, ὀ γ ο ῖ ο ν, ὀ γ ο ῖ ο ν διὰ τοῦ προσθετικοῦ ο. Πβ. γ ῖ ᾱ - ὀ γ ῖ ᾱ. Οἱ τύπ. ὀ γ ο ῖ ᾱ ν, ὠ σ γ ο ῖ ᾱ ν, 'σ γ ο ῖ ᾱ ν ἐκ συμφυρ. μετὰ τοῦ ᾱ ν. Πβ. ὠ σ ᾱ ν. 'Ο τύπ. ὠ σ γ ο ῖ ο ν καὶ εἰς Μαχαιρ. 1,2 (ἐκδ. R. Dawkins): «ἤτ'ζον εἶναι καὶ οἱ 'μέραι τῆς ζωῆς μας, ὡς γοῖον λαλεῖ ὁ Δαβὶθ», ὁ δὲ τύπ. ὠ σ γ ο ῖ ο ν καὶ εἰς Βουστρών. (ἐκδ. K. Σάθα, Μεσν. Βιβλ., 2,488): «καὶ ὡς γοῖον ἐπηγαῖναν, ἐμπλάσαν 'νοῦ ὀνόματι Ρήνγκου». 'Ο τύπ. ὠ σ γ ο ῖ ο ν καὶ εἰς Δουκ.

1) 'Ὡς, ὅπως, καθὼς ἐνθ' ἄν.: Παρπατεῖ 'σγοῖαν τὴν πέρτικαν Κύπρ. 'Σγοῖον τὴν χήραν τὴν Λενοῦν αὐτόθ. Πὺν τὸν φόνον του ἐγίνῃ ἡ ὄψη του ἐγοῖον τὸν 'ύφον αὐτόθ. || 'Ἀσμ.

Κάνει μῆλα γοῖον τὰ κίτρα, | σκουληκίαικα καὶ λίγα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Πέφτουν τὰ τόπια γοῖον βροχή, κανόνια γοῖον χαλάζι Μακεδ. (Φλόρ.)

Πὺν τὸ στενόν σου πέρασμα τξ' εἶδα τὴν πιπερκάν σου, τξ' εἶδεν πιπέρκα κότεζινα τξαι δοκοῖον τὴν ἀφενκιάν σου Κύπρ.

'Ετσι ὀγοῖαν τοῦ εἶπεν, ἔκαμε ὀγοῖαν τοῦ παραγγέλλει αὐτόθ. 'Η σημ. καὶ εἰς Μαχαιρ., ἐνθ' ἄν. 2) 'Ὡς χρονικὸς σύνδεσμος, εὐθὺς ὡς, καθὼς Κύπρ.: Καὶ ὡσγοῖον ἐπεράσασιν οἱ σαράντα ἡμέρες Κύπρ. || 'Ἀσμ.

Τξί οὔλα τὴν ἀνεδρην κουφήν 'σγοῖαν ρέδ-θεις 'ποφυ-
σοῦσιν;
Δ. Λιμπέρτ., Τξιυπρ. τρακούδ., 1.95. 'Η σημ. καὶ εἰς Βου-
στρών. ἐνθ' ἄν.

γούισμα τό, Κρήτ. ('Ηράκλ.) Νάξ. γούισμα Κρήτ. ('Η-
ράκλ.)

'Εκ τοῦ ρ. γ ο ῖ ῖ ω.

Οἰμωγή, βόγγος ἐνθ' ἄν. Συνών. β ο γ γ η τ ὁ.

γοῖσμος ὁ, Γ. Σαχτούρ., 'Ιστορ. 'Ημερολ., 4 ἀγοῖ-
σμός Κρήτ. (Σητ.) ἀοῖσμός Νάξ. ('Απύρανθ.)

'Εκ τοῦ ρ. γ ο ῖ ῖ ω.

1) Θρησκ., οἰμωγή Νάξ. ('Απύρανθ.) — Γ. Σαχτούρ., ἐνθ' ἄν.: Εἶδ 'ἀοῖσμο εἶν' πὺν τότε κάνει καὶ 'φτὸς ὁ σκύλλος; 'Απύρανθ. 'Ερρίφθησαν εἰς τὰ δάκρυα μὲ γοῖσμούς, φωνὴν καὶ θρηνον ἀπαρηγόρητον Γ. Σαχτούρ., ἐνθ' ἄν. Συνών. γ ὁ ῖ σ η, γ ο ῖ τ ὁ 1, σ κ ο ῦ ῖ μ ο, σ κ ο υ σ μ ᾶ ρ ι.

2) 'Υπερβολικὴ ζωηρότης Κρήτ. (Σητ.): Πολὺ ἀγοῖσμός 'χετε καὶ δὲ θὰ πᾶτε καλά. Συνών. γ ο ῖ ῖ 6.

γολγοθᾶς ὁ, λόγ. πολλαχ. γουλουγουθᾶς Θράκ. γοργο-
θᾶς Πελοπν. (Γαργαλ. Γορτυν. Δίβρ.)

'Εκ τοῦ τοπων. Γ ο λ γ ο θ ᾶ ς.

Μεταφ. 1) Ψυχικὴ καὶ σωματικὴ ταλαιπωρία λόγ. πολ-
λαχ.: 'Εχει καὶ 'κεῖνος τὸ γοργοθᾶ του! Τί νὰ-ν τοῦ γίνου-
μαι κ' ἐγώ; (τοῦ γίνουμαι = τὸν ἐνοχλῶ) Γορτυν. 'Ο γολ-
γοθᾶς μου Τ. Παπατζ., 'Ημερολ., 'Ορίζοντ. 2 (1943), 354.

2) Τὸ φυτὸν Κενταύρειον τὸ λευκόκαυλον (Centaurea leu-
cocaulus) τῆς οἰκογ. τῶν Συνθέτων (Compositae) Θράκ. Συνών. ἀ γ κ ᾱ θ ι τ ο ῦ Χ ρ ι σ τ ο ῦ (εἰς λ. ἀ γ κ ᾱ θ ι 1ς),
α ἱ μ α τ ὁ χ ο ρ τ ο, σ τ α υ ρ ᾱ γ κ α θ ο, Χ ρ ι σ τ ᾱ γ κ α
θ ο.

'Η λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γολγοθᾶς Μῆλ. Γουλ-
γοθᾶς Θεσσ. (Πήλ.)

γολγόνιν τό, ἀμάρτ. γολγόν' Πόντ. (Λιβερ. κ.ά.)

Λέξ. ὀνοματοπ. ἐκ τοῦ παραγομένου ἤχου. Βλ. Α. Πα-
παδόπ., 'Αρχ. Πόντ. 14 (1949), 5.

Σφαιρικὸς κωδωνίσκος ἐξαρτώμενος ἀπὸ τὸν λαϊκὸν τῶν
μόσχων, μετὰ κινητοῦ μεταλλικοῦ σφαιριδίου ὡς γλώσσης.

γολέτα ἡ, σύνθη. γολέτ-τα Νίσυρ. γουλέτα 'Ανδρ. Θήρ.
Θράκ. (Αἰν.) Κάρπ. Κάσ. Κρήτ. Μῆλ. Νάυστ. Πελοπν.
(Μάν. Νεάπ. Σουδεν.) Πάρ. Σκόπ. Σκυρ. Χίος — Λαογρ. 1
(1909), 151 κ.ά. γουλέτ-τα Λέρ. Μεγίστ. γουλ-λέτ-τα
Χάλκ. γολέτθα Κάλυμν. Πόντ. (Οἶν.) γ-γουλέτθα Νίσυρ.
γουλέδα Θράκ. (Αἰν.) βουλέτ-τα Μεγίστ. γκολέτα Λεξ. Δη-
μητρ. γιουλέτ-τα Κάρπαθ. ('Ελυμπ.) ἀγουλέτα 'Αμοργ.
γουλγέτ-τα Ρόδ.

'Εκ τοῦ Ἰταλ. *goletta*. Διὰ τὸν τύπ. γ ο λ έ τ θ α
καὶ γ ο υ λ έ τ θ α πβ. Γ. Χατζιδ., Γλωσσολ. Μελέτ. 1, 159.

Εἶδος μικροῦ διστίου ἱστιοφόρου πλοίου, ἡμιολία, μυο-
πάρων σύνθη.: 'Ηρθε μιὰ γουλέτα τότε Πελοπν. (Σουδεν.)
'Εβαθολόησεν ἐ βουλέτ-τα (ἐβαθολόησεν=ἐπῆγε στὰ βαθιὰ
νερά) Μεγίστ. 'Επῆαν-ε μιὰν οἱ Χαρκίτες μὲ τὰς βάρκες ἀ-
πάνω 'ς τὴν γουλ-λέτ-τα (μιὰν = μιὰν φορὰν) Χάλκ. 'Επῆε
g' ἐφόρτωσεν δὴν γουλέτθα σ-σῦκα Νίσυρ. Βρῆκα μιὰ
γουλέτα ἄναυλ' Σκόπ. 'Η δουλειά μου εἶναι νὰ φυλάω καρά-
βια, γουλέτες, μικρὰ μεγάλα (ἐκ παραμυθ.) Θήρ. Ναυτίλος
ἀπὸ τῆς δωδεκαετοῦς ἡλικίας του ὁ μπάρμπα-Διόμας ἀπέ-
κτησεν... σκούνες, γολέτες καὶ βρίκια Α. Παπαδιαμ., Χρι-
στογενν. διηγ., 6. Μιὰ γολέτα τοῦ 'δωκεν ὁ Θεὸς καὶ τῆς
πῆρε ναῦτες ἀπὸ τὸ Γαλαξίδι Κ. Παλαμ., Τρισεύγ., 16 ||
'Ἀσμ.

Γιὰ 'ὲ τὸ 'ρημοκάικο, τὴν ἔρημη γιουλέτ-τα
πὺν πῆρε κ-καὶ ξενίτεπεν ἡμερὴν ἐβλοέτ-τα
Κάρπ. ('Ελυμπ.)

Φέρε τσαι τὰ καράβια του, τὰ μπρίκια, τὶς βουλέτ-τες
Μεγίστ.

Μαύρη γουλέτα θὰ 'ενῶ τσ' ἄσπρα πανιά θὰ 'άλω
τσ' ὄρτσα 'λαπάντα θὰ σταθῶ, τὴν ἀπαῶ νὰ πάρω
Κάρπ. || Ποιήμ.

Κάποτε μέσ' 'ς τὸ πέλαγος καὶ μέσ' 'ς τ' ἀρμένισμά του
συναπαντεῖται ὁ Γιάκουμας πότε μὲ τρεχαντήρι
καὶ πότε μὲ περήφανο καράβι, εἴτε γολέτα
Α. Προβελ., Ποιήμ., 144.

